



Петог октобра 2000. г. је у Србији дошло до „демократских“ промена политичког система када је једнодеценијски „диктаторски“ режим „Балканског касапина“ Слободана Милошевића (и његове лепше половине са цветом у коси) смењен „демократским“ системом прозападне провенијенције. Непосредно након ових промена у Београду и Србији западни „демократски“ медији, политичари као и тзв. „другосрбијански“ пропагатори „грађанског друштва“ су почели да дрве у све мас-медијске дромбуље како су се српско друштво и држава коначно ратосиљали политичког режима који их је водио у назад а не у напред. Другосрбијански полтрони и њихови западни патрони су тако себи дали за право да већ скоро читаву деценију (колико је и Милошевић био на власти) *ad hoc* одређују шта је то демократија, како изгледа грађанско друштво и најбитније од свега у ком правцу се налази „напред“ а у ком „назад“, тј. напредак и назадак.

Тако већ скоро десет година „чувари демократије“ ударају медијске пацке свима онима који нису на „правој линији“ демократског развика а сваки покушај рационалне и документоване критике политичке праксе и кормиларења државног брода од стране оних који су на власт дошли 5. октобра 2000. г. директно са улице преко пироманског иживљавања на зграду националног Парламента се од стране другосрбијанаца представља као директан покушај враћања точка повести у назад, односно покушај рехабилитације и реустоличавања на власти тзв. „смрадикала“ и „септичара“ са којима би се срушиле све у зноју стечене тековине „демократске“ Петооктобарске револуције.

Да овом приликом оставимо по страни дубиознију расправу о томе да ли је ишта суштински и промењено у Србији након 5. октобра 2000. г. (Дачића, Шкундрића, Мркоњића... смо гледали на власти и за време Милошевића а и сада након њега) и да се само усредсредимо на питање карактера „демократске“ револуције тог фамозног 5. октобра а поводом прошлогодишњег обраћања јавности од стране „руководиоца имовине Скупштине Србије“ Жељка Мандића да се „позајмљени“ уметнички експонати из зграде државног Парламента коначно врате тамо одакле су и „позајмљени“. Иначе, овај антипљачкашки апел није оставио никакав утисак на нове „демократске“ власти у Београду тако да се након три дана на њега потпуно и заборавило („Сваког госта три дана доста“). Како је господин Мандић навео, а Танјуг пренео, међу однетим уметничким сликама се налази и читавих 56 слика еминентних аутора као што су Мило Милуновић, Петар Лубарда, Петар Бабовић, Стојан Аралица... Према истом извору, поред уметничких слика из Дома Народне скупштине су тог 5. октобра 2000. г. однете или оштећене и скулптуре као и делови намештаја. Из зграде Скупштине је тако однета, па касније враћена, и најпознатија слика која се налазила у здању парламента – „Поглед на

капелу Свете Петке у Шиду“ Саве Шумановића али је на жалост један део уметничког блага изгорео у „демократском“ пожару који су изазвали неки од петооктобарских пиромана.

Да пођемо од чињенице да у принципу ниједна револуција (па тако ни Петооктобарска „бескрвна“) није демократска и у крајњој инстанци и не може да буде демократска собзиром да се у сваком случају када говоримо о било којој врсти револуције ради о насилном преузимању власти за разлику од еволуције. Међутим, теоретски и концептуално се може оставити простор за „демократски“ карактер „револуционарног преврата“ уколико се пође од популарног схватања и аутентичног поимања демократије као воље већине народа, тј. боље речено грађана једног полиса, односно политичке творевине који нема других (легалних и/или практичних) могућности да спроведе своју истинску вољу па стога прибегава револуционарним методама.

У петооктобарском (исто као и у неком другом револуционарном) случају се теоретски и повесно можемо позивати на политичку филозофију Џона од Солзберија (Енглеска, 1119 г.-1180. г.) који је у средњевековно-хришћанско-феудално-теократској Европи био први мислилац који је у свом делу „Policraticus“ поставио моралне основе за државно-политички преврат, илити пуч, тј. државни удар. У свом „Policraticus“-у Џон се бави природом државе и њеног идеалног владара који мора да буде монарх обзиром да је за њега монархија идеалан облик политичке владавине. Међутим, оно што Џона од Солзберија разликује у оригиналном смислу поимања од многих других „монархистичких“ средњевековних мислилаца је његово веома децидно разликовање између владара у правом функционалном смислу речи, тј. „праведног владара“, и „неправедног владара“, тј. тиранина. И за њега, као и за све остале средњевековне „монархисте“, власт је дарована с Небеса од стране Бога с основном својом функцијом да монарх као представник Господа на земљи управља својом паством у складу са праведним Божијим законима (неправедни Божији закони не постоје обзиром да Бог не може да издаје неправедне законе јер у том случају више не би био Бог. Уколико неправедних закона има они су издати од стране Сотоне а не Господа). Међутим, у пракси се може догодити да се владар изабран од Бога и потчињен Господњим законима од истих отргне, тј. прекрши их, и у том случају дотична особа више није владар већ тиранин. Без обзира што су разлику између владара и тиранина установили још стари Грци, Џонова средњевековна оригиналност у историји политичке мисли средњовековне Европе се огледа у томе да је он отворено заговарао доктрину „тираноцида“. Наиме, по њему, тиранин, кршећи Божије право, ставља се изван његове заштите, те стога убиство тиранина (тј. његово свргавање са престола) није никакав грех већ напротив, тираноцид је врста грађанске дужности. Дакле, свргнути са власти, па макар то било и убиством, тиранина (тј. оличење Ђавола илити Луцифера) није никакав злочин под условом да се на његово место доведе владар, тј. особа која је представник општег интереса бар већине, ако не и свих, грађана државе, тј. полиса. Иначе, теоретска конструкција „државе“ Џона од Солзберија би се могла свести на схему људског организма која није

предмет овог текста.

Дакле, уколико се вратимо једанаест година уназад, тј. у годину 1999.-ту за време агресије НАТО алијансе на Србију и Црну Гору ради отимачине КосМета можемо закључити да се тадашњи вођа „демократске“ опозиције у Србији – др. Зоран Ђинђић управо и позивао на филозофско-политолошку доктрину Енглеца Џона од Солзберија када је срчано и отворено у западним медијима тражио да НАТО обави посао до краја, тј. до свргавања са власти „тиранина“ у Пентагону познатог као „Балкански касапин“. Колико је још у том случају НАТО требао да побије српских и осталих србијанских цивила, да сруши школа, мостова, приватних и државних објеката, фабрика, читавих стамбених насеља (по узору на ваљевски „Крушик“ који је бомбардован тзв. „тепих бомбама“), да затрује земљу осиромашеним уранијумом...итд. вожд опозиције није прецизирао али је јасно ставио до знања да НАТО мора да иде до „краја“ тј. све дотле док се „тиранин“ не ликвидира без обзира колико ће преживелих грађана након „тираноцида“ уживати у благодетима посттирановске демократије обзиром да је народна воља најсветији демократски принцип и увек стоји изнад тренутних људских и материјалних жртава које се на крају крајева након тираноцида и паљења Скупштине увек могу надоместити увозом популације из Кине (стара југословенска комунистичка филозофија из 1944. и 1945. г.) и задуживањем код својих патрона (синдром Аргентине, Грчке... по принципу „Све ће то народ позлатити“).

Елем, након догооочекиваног насилног свргнућа са власти тиранина и његовог слања у европско прогонство (систем староатинског „остракизма“ на основу кога је и лидер највеће парламентарне опозиционе партије такође остракован са домаће политичке сцене из политички прозирних разлога) приступило се гурању државног и националног брода у „правом“ смеру а на основу демократског кормиларења западних високошколараца тзв. „Динкићевих експерата“ и надзорном диригентском палицом Брисела и Вашингтона (да случајно брод не налети на неку опасну хридину). И тако тај демократски брод довољно времена плови да се сада након читаве његове пловидбене деценије у помоћ поново може (боље речено МОРА) поново позвати Енглец Џон од Солзберија обзиром да је народна воља изиграна а тиранија се на власт вратила (2008. г.) постизборним поткупљивањем народних посланика и њихових партијских вождова. Разлог за поновно призивање Џона од Солзберија је чињенично стање да је биланс десетогодишње постпетооктобарске демо(но)кратије далеко катастрофалнији од свог претходника са чијим епигонима и дијадосима је склопљен последњи постизборни Еуро-коалициони савез: земља је потпуно тајкунизована, колонизована, распродата странцима, банкротизована, презадужена, економски рунирана, беспослена, корумпирана, изпроституисана и на крају крајева територијално-физички осакаћена са перспективом уласка у нову Југославију да се докрајчи и оно мало националног што је остало након смрти „нашег највећег сина свих наших народа и народности“. Ако је опозиција пре једанаест година, као политичка снага незадовољног демоса, јавно захтевала тираниново крвопролиће и по цену тоталног разарања земље, данас након

Џон од Солзберија и „Петооктобарски преврат“

Пише: Владислав Б. Сотировић
недеља, 30 мај 2010 20:36

скоро пуне деценије бивствовања на власти та иста бивша опозиција најмање заслужује да пре одласка на починак попије домаћу кафу са Драгутином Димитријевићем Аписом. И то без ратлука и киселе воде.